

בן איש והליכות עולם פ' ויקהל דיני בונה בשבת המוודג הם פסקי מרו הרב עובדיה

[א] אין בנין וסתירה בכלים]קטנים מותרים לשחק בלגו ומותר לגדול לתת לקטן צעצועים המיוחדים לקטן ואין בהם משום מוקצה] לכן דלת של שידה שמטלטלת ואינה בנויה בכותל או בקרקע וכן דלת של תיבה שמטלטלת ודלתותיה אינם מחוברים במסמרים אלא נשלפים מותר ליטלם, משום שלטן סתירה בכלים אבל להחזירם אסור גזירה שמה יתקע בחוקה בסכין ויתדות ואם הכלי מחובר בכותל או בקרקע אסור בין ליטול בין להחזיר הדלתות דכיון דמחובר בקרקע יש בנין וסתירה ואפילו על ידי גוי ואפילו בצירים מברזל שהחור רחב שיכולין ליטול ולהחזיר יד דלת אומנות אסור ולכן מבלתות החזרים כשיאבד המפתח אסור לשלוף הדלת שיש להיכנס וכן חלונות אסור לשולפם:]**אופנינים נכון מאד להחמיר שלא לנסוע בהם**]

[ב] כלי גדול שמחויק ארבעים סאה שהוא אמה על אמה ברום שלש אמות אף על פי שאין מחובר בקרקע אסור ליטול דלתותם :

[ג] דלת עם שני צירים אם יצא ציר התחתון וכולו ממקומו אסור להחזירו ואם מקצתו מותר להחזירו ואין חוששין שמה יתקע לפי שאין צריך כל כך לזה אבל אם יצא ציר העליון אפילו מקצתו אסור לדחקו ולהחזירו למקומו גזירה שמה יתקע מפני שהעליון צריך להדקו בחוזק יותר מן התחתון מפני שהתחתון מתקיים מאליו בחורו כשהעליון במקומו

[ד] כלי של פרקים שנתפרק כגון כגון מטה של פרקים וכיוצא אסור להחזירו בשבת אפילו אם אינו מהדקו אלא מעט בענין שהוא רפוי ואינו רפוי גזירה שמה יתקע בחוזק וכל כלי שהדוך שמקפידין שיהיה מהודק ותקוע בחוזק אף שעכשו רוצה להניחו רפוי אסור להחזירו גזירה שמה יתקע.וכן כל כיוצא בזה :

[ה] כוס של פרקים שנתפרק יש אוסרין להחזירו ויש מתירין וכוסות של פרקים הנמצאים בזמן הזה לכולי עלמא אסור להחזירן משום שדרךן להיות מהודקים. קומקום שבראשו יש הברגה מותר לפרקו ולהחזירו שבת ואף על פי שמהדקו בחוזק ואין אסור לא בנטילה משום סתירה ולא בחזרה משום בנין לפי שאין עשויין לקיים כדי שיהא בהם סתירה ובניה אלא עשויין לפתוח ולסגור תמיד שאין המשקה נכנס לתוך הכלי או יוצא ממנו כי אם על ידי פתיחה או סגירה זאת וכל כהא דדרכו בכך מותר :

[ו] ספסל שנשמטה אחת מרגליו אסור להחזירה שבת והתוקע עץ בעץ הרי זה תולדת בונה וחייב וכן התוקע עץ בתוך הקדרום או הסכין והמוזגל ביד שלו חייב :

[ז] כל הכלים שיש להם דלתות בין שהדלת מן הצד בין שהוא כסוי על גבי הכלים ונתפרקו הדלתות מהם בין שנתפרקו קודם שבת בין שנתפרקו בשבת מותר לטלטל הכלי הדלתות ואין בהם איסור מוקצה כיון שבזמן שהיו מחוברים בכלים היה גם עליהם שם כלי אגב אביהן ואף על פי שעתה נתפרקו לא פקע מהם שם כלי וכל זה בדלתות של הכלים אבל דלתות חדרים וכיוצא שנתפרקו בין בשבת בין לפני שבת מוקצים הם ואסור לטלטלם בשבת ואף על פי שראויים להשתמש בהם עתה כנסרינן אין מותרים לטלטול לפי שהן עומדות לבית לאחר שבת ואין עומדות להשתמש כשאר נסרים :

[ח] דבר שאין תורת כלי עליו שעשאו כיסוי לכלי נעשה כלי על ידי כך ומותר לטלטלו והוא שתקנו ועשה בו מעשה והכינו לכך בענין שתקנו מוכיח שעומד לכך ואף על פי שעדין לא נשתמש בו לכסוי מועלם ואם נשתמש בו לכסוי מבעוד וים אפילו פעם אחת זהו תורת כלי שלו ומותר לטלטלו בשבת אף על פי שלא עשה בו שום מעשה של תיקון במה דברים אמורים בדבר שדרכו לעשותו לכסוי כגון חתיכה של נסרים וכיוצא בהן אבל דבר שאין דרכו לעשותו כסוי אף על פי שנשתמש בדבר זה לכסוי פעמים רבות בחול כגון אבן שכיסה בה את פי החבית פעמים רבות אסור לטלטלה בשבת ואם מצוי עיר זו שמכסים פי החבית באבן וכיסה בה פי החבית בחול מותר לטלטלה דחביב דבר שדרכו לעשותו כסוי :

וכל זה בכסוי הכלים אבל כסוי קרקעות כגון חור וכיוצא אף על פי שתיקנו ועשה בו מעשה וגם נשתמש בו פעמים רבות בחול אסור לטלטלו אלא אם כן יש לו בית אחיזה שאוחזין בו כאשר מסירין אותו מן הבור שזה מוכיח עליו שהוא עשוי להיטלטל ויש עליו שם כלי וכסוי הכלים הקבורים בקרקע לגמרי דיים ככסוי הקרקעות שגורו על אלו מפני אלו אבל כלי שאינו קבור בקרקע לגמרי אף על פי שהוא מחובר לקרקע כסוי שלו אין צריך בכך אחיזה :

[ט] מותר לתת קשרי השפוד שקושרים עוף הצלוי בו וכן עופות ממולאים שתפרם מותר לחתוך חוט התפירה וכן חוט שמעבירין בו תאנים וקושרן שני ראשין דמותר לחתכו וכן כלים כמו שידה תיבה שכסוי שלהם קשור בחבל מותר לחתוך החבל אפילו בסכין או להפקיעו כדי לפתחם ליקח מה שבתוכם וגם מותר להתיר הקשר שהרי אינו קשר של קיימא שהוא עשוי להתירו תדיר ואף שהחבל עשוי לחבר הכסוי עם הכלי וכשחוחתו או מפקיעו הרי זה סותר חיבורם אין בזה משום סתירה לפי שהחבל היא חבור גרוע שאינו חזק כל כך והרי זה סותר בנין גרוע ואין סתירה בכלים אלא כשסותר בנין גמור לפיכך פותחת של עץ ושל מתכת שהם חזקים אסור להפקיע ולשבר אם נאבד המפתח דזהו סותר גמורה ואסורה אפילו בכלים ומיהו מותר לפתחם במחש המוסר וכיוצא וכן אסור להסיר הצירים שאחורי התיבה כדי לפתוח התיבה מפני שהם תקועים בחוזק והרי זה סתירה גמורה ורק על ידי נכרי במקום מצו וצורך אותו היום יש להקל בין בשיירת הפותחת בין בהסרת הצירים :

[י] חותלות של תמרים או גרוגרות דהיינו כלים העשויים מכפות תמרים ומניחים בתוכם תמרים ואם הכיסוי קשור בחבל מותר להפקיע החבל או לחתכו ואפילו גופן של כלים אלו מותר להפקיע ולחתוך דהוי כשובר אגוזים ושקדים בשביל האוכל שבהם.]**מותר לפתוח קופסאות שימורים לשבת כמו חותלות]**

[יא] כשם שאסור לפתוח כל נקב בכלי בשבת כך אסור להחמיר כל נקב מפני שהוא כמתקן כלי ולכן אסור לטנוס נקב החבית שהיין או שאר משקין יוצאין ממנו אפילו בדבר שאין בו איסור מירוח וכל שכן דאסור לטנוס בשעוה שיין בזה איסור ממרח ואפילו היתה השעוה בנקב מבעוד יום ונפלה בשבת אסור להחזירה; **[נדשה של משקפיים שנפלה ממקומה ראוי להחמיר שלא להחזירה למקומה אפילו בריפון באופן בלי להדק את הבוגר אלא אם כן בצורך גדול ואם יש נכרי מותר לו להחזיר את העדשה ובפרט לצורך לימוד תורה**]
[יב] מחט שנתעקמה אסור להשוותה בידו וכן משקפיים שנפתחו הרבה אסור להדקם ביד דהוי מתקן מנא גורין להחזיר העם באלה שהם דברים המצויים ; [ג] אסור לאשה לקלוע שערות ראשה דממי לבנין והוא הדין דאסור לטורר קליעת שערה דמיי לסורר וששים ההולכים לטבילה בליל שבת לא יקלעו שערם אלא ילבשו פאה נכרית שהיא קלועה מבעוד יום **[אסור לצאת בפאה נכרית רק שמכוסה במטפחת או כובע וצ״ל שזוהי כוונת הבא״ח]** והעשירים שדרכם לתלות תכשיט זהב על ידי חוטינן שקולעים אותם בשערותיהם שיהיו סרוחינן לאחוריהם לא יעשו כן בשבת אלא יתפרו חוטינן שתלוי בהם התכשיט בכובע ואז יהיה מונח על גבם בשבת כדרכו ;

[יד] מכבש שהוא שני לוחות שכובשין בהם בגדם אם הא של בעל הבית מותר לפתחו לחתך הבגדים לצורך בו ביום ושל אומינן אסור לפתוח משום שדרכם להיות מהודק בחוזק ופתיחתו דומה לסתירה ואפילו פתוח מבעוד יום יש אוסרין לקח ממנו הבגדים גזירה שמה יפתח מיהו לצורך הרבה יש להקל בפתוח מבעוד יום

הליכות עולם א. מותר להרשות לבניו הקטנים שלא הגיעו למצוות, לשחק בשבת באבני פלא (לגו) שמחברים אותן זו בזו ויש עושים צורת בנין או מגדל וכדו', וחוזרים ומפרקים אותן בשבת.
וכן מותר לגדול לתת לקטן לשחק בצעצועים המיוחדים לקטנים ואין בהם משום מוקצה.ומותר לתת חבל לתינוקות לקפוץ על ידו, על גבי רצפת קרקע, או כביש סלול, ושלא במקום קרקע רכה, שמה ישוה גומות.
וכן לשחק בגולות, מותר בקרקע מרוצף, וכמו שכתב מרן בשלחן ערוך (סימן שלו סיטף ב) לענין כיבוד הבית. ואפילו להרמ״א בהגה שאסר לכבד הרדף אפילו מרוצף, משום דגזרינן מרוצף אטו שאינו מרוצף, מכל מקום בזמנינו שרוב ככל הבתים מרוצפים, לא גזרינן. אבל בקרקע שאינו מרוצף יש לאסור.

זהוה הקדוש מתורגם

זיפור עלית משה למרום בזמן מתן תורה

אַמֶר רַבִּי אֱלֵעָזָר, בְּשֶׁעָה שֶׁנִּכְנַס מִשָּׁה לַתּוֹף הֶעָנָן, וְכָפּוּב (שמוות כד) וַיָּבֵא מִשֶּׁה בַתּוֹף הָעָנָן, כְּאֵדֶם שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בְּמָקוֹם שֶׁל רוּחַ, וּנְפֹשׁ בּוּ מַלְאָךְ דָּוִד אָחַד. וְשָׁנִינוּ שֶׁשָּׁמוּ קוֹמָא״ל, [לא להזכיר שמות המלאכים בפה] וְהָיָה אֲכִמְהָ עַל שְׁנַיִם עָשָׂר אֶלָּף מַמְיָיִם שְׁלִיחִים. רַצָּה לְהַזְדַּגּ בְּמִשָּׁה.[להזיק למשה] פָּתַח מִשָּׁה פִּיּוּ בְשֵׁתִים עָשְׂרָה אוֹתִיּוֹת חֻקִּיקוֹת שֶׁל הַשָּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁלְּמֵד אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּסֵּנָה, וְהִתְרַחַץ מִמֶּנּוּ שְׁתַּיִם עָשְׂרָה אֶלָּף פְּרוֹטוֹת, וְהָיָה מִשָּׁה הוֹלֵךְ בְּעָנָן, וְעֵינָיו לֹחֲטוֹת כְּפִתְלֵי אֵשׁ.

עַד שֶׁפִּגְשׁ בּוּ מַלְאָךְ אָחַד דָּוִד וַיִּכְבָּד מִן הַקֹּדֶם, וְשָׁנִינוּ שֶׁשָּׁמוּ הַדְרַנְיָא״ל, וְהוּא עֲלִיּוֹן עַל כֹּל שָׂאָר הַפּוֹלְאָכִים אֲרָף וְנָשִׁים רְבּוּא פְּרוֹטוֹת, וְקוֹלוֹ הוֹלֵךְ בְּאֵמָתִים אֶלְף רְקִיעִים שֶׁמְקַפֵּים בְּאֶרֶץ לְבָנָה. פִּיּוֹן שֶׁרָאָהוּ מִשָּׁה, לֹא יָכַל לָדַבֵּר. רַצָּה לִזְרֹק אֶת עַצְמוֹ מִתּוֹף הָעָנָן. וְאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשָּׁה, וְכֵן אֶתָּה שֶׁהָיִיתְ דְּבָרִים עִמִּי בַּסֵּנָה, שֶׁרַצִּית לָדַעַת אֶת סוֹד הַשָּׁם הַקְּדוֹשׁ וְלֹא פְחָדָתִי, וְעֲבָדְךָ אֶתָּה פוֹחַד מְאֹדָה מִשְׁמַשִּׁי? פִּיּוֹן שֶׁשָּׁמַע מִשָּׁה אֶת קוֹל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִתְחַזֵּק. פָּתַח פִּיּוּ בְשֵׁתַיִם וְנָשְׂתִים אוֹתִיּוֹת הָעֵשׂ הַעֲלִיּוֹן. פִּיּוֹן שֶׁשָּׁמַע הַדְרַנְיָא״ל אֶת אוֹתִיּוֹת הַשָּׁם הַקְּדוֹשׁ מִפִּי מִשָּׁה, הִזְדַּעֵשׂ. קָרַב אֵלָיו וְאָמַר לוֹ: אֲשַׁרִּי חֻלְקָךְ, מִשָּׁה, שֶׁהִנְגַלְתָּ לָךְ מַה שְׁלַא הִנְגַלְתָּ לְפּוֹלְאָכִים הַעֲלִיּוֹנִים וְהָיָה הוֹלֵךְ עִמּוֹ, עַד שֶׁהִגְיעּוֹ לְאֵשׁ תִּזְקֶה שֶׁל מַלְאָךְ אָחַד שֶׁשָּׁמוּ סַנְדְּלָפוֹיׁן.

[הוא ממונה על התפילות כמובא בחגיגה דף יג. ומובא שם שגובהו היה רק עד החיות הקודש, כדי להגיע לקרני חיות הקודש צריך לפנות לפני דברי הגמרא שם כ-מיליארד ק"מ מהדל' [981,120,000] ק"מ ומכאן נבין מהו גדולו של מלאך סנדלפון בגמרא יג: שם מוזכר שסנדלפון מגיע מהארץ עד לחיות הקודש לאיזה מקום בחיות הקודש לא מוזכר, חישובתי עד למקסימום -דהיינו קרני החיות וגם אם נאמר שמגיע רק לגופי החיות זה 686 מיליון (686.400,000 ק"מ וזה גם בחישוב לקולא (גובה החיות מוזכר בחגיגה ג.י.)]

וְשָׁנִינוּ, סַנְדְּלָפוֹן עֲלִיּוֹן הוּא עַל שָׂאָר חֻבְרִיּוֹ חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה, והוא עומד אחר הפְּרוֹדוֹ שֶׁל רְבוּנוֹ, וְקוֹשֵׁר לוֹ פְתָרִים בְּמִקְשׁוֹתֵיהֶם שֶׁל הַתְּפִלָּה שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְבִשְׂעָה שֶׁמְגִיעַ הַפְּתַר הָיָה לְרֹאשׁ הַמְלָךְ הַקְּדוֹשׁ, הוּא מִקְבֵּל אֶת תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכֵן הַחֲלִילוֹת וְהַמְנוּנִים מוֹדַעְעוּמֵים, וְנוֹהַמִּים וְאוֹמְרִים: בְּרוּךְ הוּא ה' מִמְקוֹם בֵּית שְׁכִינֹתוֹ אֲשֶׁר לוֹ הַדְרַנְיָא מִלְּפָנֵי יְכֹל לָלַקֵּת עִמּוֹ, שְׁלַא יִשְׁקוּ אוֹתִי הָאֵשׁ הַחֻזְקָה שֶׁל סַנְדְּלָפוֹן. בְּאוֹתָהּ שְׂעָה הִזְדַּעַע מִשָּׁה, עַד שֶׁחָזַיק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִשָּׁה, וְהוֹשִׁיבוֹ לְפָנָיו וַלְמַד אוֹתוֹ תּוֹרָה. וְכִסְהָ אֶת מִשָּׁה בְּאוֹתוֹ אוֹר וְזִיּוֹ שֶׁל אוֹתוֹ נֵעַם, וְהָיָה פְּנִיּוֹ שֶׁל מִשָּׁה מְאִירִים כְּכֹל אוֹתָהּ הֶרְקַעִי, וְכֵן חֵיל הַשָּׁמַיִם הָיּוּ מוֹדַעְעוּמֵים וְהִינוּ בְּשֶׂעָה שֶׁהָיָה מוֹרִיד תּוֹרָה.זוהר ב'שלח דף נח ע"א] פִּיּוֹן שֶׁחָטְאוּ יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, נִטַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (ממשה) אֶלְף חֻלְקַיִם מְאוּתוֹ זִיו. בְּאוֹתָהּ שְׂעָה רְצוּ מַלְאָכִים עֲלִיּוֹנִים, וְכֵן אוֹתֶם הַמוֹנִים, לְשַׁרְף אֶת מִשָּׁה בְּשֶׂעָה שֶׁאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (שמוות לב) לָךְ רַד כִּי שַׁחַת עָמָךְ. הִזְדַּעַע אוֹתוֹ מִשָּׁה וְלֹא יָכַל לָדַבֵּר, עַד שֶׁהִרְבָּה בַּתְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשָּׁה, הַחֻזָּק בְּכֻסְפִּי! עַד שֶׁעָנַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּכֹל אוֹתֶם הַמוֹנִים וּבְכֹל אוֹתֶם חֲלִילוֹת, וְהַחֻזִּיק מִשָּׁה בְּשִׁנֵּי לוֹחֹת הָאֲבָנִים, וְהוֹרִיחַ אוֹתֶם לְמַטָּה, וְזָהוּ שְׁקָתוֹב (משלי כא) עִיר גְּבַרִים עָלָה חֲכָם וַיִּרָד עוֹ מְבַטָּחָה. וּמְאוּתוֹ זִיו שֶׁנְשָׂאָר בּוֹ, הָיָה פְּנִי מִשָּׁה מִבְּהַיִּקִּים. וּמַה בְּאוֹתוֹ שֶׁנְשָׂאָר בּוֹ לֹא הָיָ וְכוּלַיִם לְהִשְׁתַּכֵּל בְּפָנָיו - בְּאוֹתוֹ שֶׁחֲפַלְקַם מִמָּנּוּ עַל אֶחָת פְּמָה וְכִפְמָה. [זוהר בשלח דף נח ע"ב]

סיפורים מחזקים – ענווה

קראנו בפרשה על הארון המסמל את התלמיד חכם שכל מידותיו חצויות של אמה וחצי רוחבו אמה וחצי קומתו ואמתיים וחצי קומתו ואם תלמיד חכם צריך להתנהג בענווה כל ששן כל אדם להלך סיפורים על מידת הענווה

הסתפקותו במוטע ופשוטותו של רבי יצחק טייב בעל ערך השלוחן

ראש רבני תוניסיה, היה רבי יצחק טייב בעל ערך השולחן. גדול בתורה היה, גדול בענווה וגדול במידת ההספקות במוטע. מגדי בוקר היה משקים קום עוד בטרם הבחינו בין תכלת לכרתי, ולאחר ששפך צקון לחש ומד את שיעוריו הקבועים, פנה לשבת על מדין ולהורות הלכה, ויעמוד העם עליו מן הבוקר עד הערב. רק בשעה מאוחרת בלילה, עלה בידי להתפתות מכל שואליו הרבים ועב גיית לסעוד את ליבו ולשקוד על דלתי התורה באין מפריע. לילה אחד, נדדה שנתו של הי"בי, הוא המושל התוניסאי, והחליט לצאת ולסייר ברחובות העיר כדי להתרשם מקרוב את אורחות חייו אזרחי המדינה. השעה הייתה קרובה לחצות, והמושל צעד בלוית סגנו לא השכונת היהודית שבתוכם. התושבים כבר עלו מזמן על יצוניהם והבתים היו שרויים באפילה, והנה הם רואים בית קטן, ואמר קלוש בוקע ממנו. "מעניינן מי גר בבית זה", אמר המושל, הקיש קלות על הדלת ונכנס פנימה, בלי להמתין לקבלת רשותו של בעל הבית. מה נפעם המושל לראות איש יהודי וקן ונשוא פנים יושב רכון אל השולחן, וספרים רבים לפניו בהם הוא מעין בריכוז רב, עד שכלל לא חש בעומדים לפניו. רק כאשר דרש המושל בלשם הזקן, הוא רבי יצחק טיב, הרים הלה את עיניו, וכשזוהה את המושל קם לכבודו בחרדה. "אין רצוני להתעכב", אמר המושל, "אולם מה נפלאתי לראות את הרב עוסק בתורה בשעה כה מאוחרת!" בת שחוק נראתה על פניו העיפות של הרב, ובטוב טעם הסביר למושל על הטדוות הרבות הרבוצת על שכמו בעיניי החבל, עד שאין סיפק בידי במשך היום לעסוק בתורה, ועתה הוא מוסיף חכמה באוצרות התורה. נכנס המושל עם הרב בדברים , והתעניין על גובה שכרו על כהונתו כרב המדינה, ונענה: ”אני מקבל שבעה 'חרובים' (סוג מטבע) מדי שבוע, ומכך אני מפרסם את בני ביתי. ופעמים רבות כאשר אני רואה שדי לי להוצאות בייתי בשבוע חרובים, אני משיב מטבע אחד לראשי הקהילה, כדי לחלקו לצדקה לעניים אבוינים. בהתפגמות וביראת כבוד יצא המושל מבית הרב, ועם צאתו לחש לסגנו : "ראה כמה אצל נפש הוא הרב היהודי, שלא רק שאינו מתלונן על משכורתו הקטנה, אלא אף מצמצם את עצמו כדי לתמוך בעניים. ואילו היקאדי' שלנו לעומתו, דורש כל העת תוספות על משכורתו ואינו מסתפק במה שיש לו." בן לוייתו של המושל ניסה להטיל ספק בדברי הרב היהודי, אם אמנם משכורתו כה עלובה, והמושל החליט לבדוק זאת עוד באישון לילה. זמן קצר לאחר מכן כבר התדפקו על דלת ביתו של ראש הקהילה היהודית, שנחמד למראה המושל המברק בביתו בשעה כה מאוחרת. המושל מיהר להרגיע את רוחו כי מאומה לא אבד, אולם ביקש לדעת את גובה משכורתו של הרב היהודי. "שבעה חרובים" אמר ראש הקהל, "ולעיתים הוא משיב מטבע אחד כדי שנחלקה לעניים" הוסיף, והמושל הגניב מבט מנצח אל סגנו. "מבקש אני להנות את הרב שעשה עלי רושם כביר, ואני חפץ לשכנו בבית מרווח ונאה כראוי למעלתו", אמר המושל, אולם הפרנס מיהר לצנן את ההלתבות. וסיפר לו כי רבות הפציר ביר לא לקבל זירה טובה יותר, והוא סרב מענוותנות.

לשמע הדברים שקע המושל בהרהורים, ולבסוף הציע: ”מהר והזמן בעלי מלאכה זריזים ומסויס, ובאשמורת הבוקר כאשר הרב יוצא מביתו, ציוה עליהם להתחיל בתיקון הבית ובשיפוצו מחדש, ועד שישוּב באישון לילה, כבר ימצא בית מתוקן ובניו לתפלויות."
עוד באותו לילה נכר הוועקיו ואמנים שונים אל המלאכה, ולמחרת עם עלות השחר, החלו בעבודה מהירה זורייה, וכאשר העריב היום לא ניתן היה להכיר את הבית, ששינה את פניו מבית ומוחוץ. ובעוד הרב מתכוון לשוב לביתו, כבר ישבו אצלו גדולי העיר ורבניה, ובראשם המקובל רבי ישועה בסיס, לכבוד תוכנת הבית, ואף המושל עצמו ששתף בה. רבי ישועה נעמד לשאת דברים, כשהוא פותח בפניו חשיבות הסתפקות במוטע, והמושל שולח בניתיים את ראש הקהל לצאת לקדם את פני הרב עם שובו, אחר שבדאי לי יצליח לזהות את ביתו... ואמנם כך היה. רבי יצחק הסתובב באותה שעה בסמוך לביתו מבלי לזהותו, ועמד נבוך ומבלבל. "מה נאבד לרבנו!" שאל ראש הקהל המשושע, והרב השיב בתמימות: "יפלא פלאות, ביתי אבד! לאילו בלעתו האדמה, כפי שנבלע קורח בשעתו". בחיוך רחב תפס הפרנס את ידו של הרב, והצביע על הבית המחודש: ”הנה, זה ביתו של הרב!"
במבוכה הביט הרב בבית, אולם הפרנס מיהר לאחוז בידו ולוהו בכניסתו פנימה. הביט הרב בהשתאות בדירה הנאה ששינתה את פניה ללא היכר, והפנת לראות את המסובים הנכבדים. המושל קפץ בכבוד גדול, ובישר לו כי שלח לו כדורון ארבעה שקי קמח, כך שמן גדול וסכום נכבד של מאתיים ריאל, אולם הרב נשא את ידיו ואמר: ”תהילה לה' שלא חסר לי מאומה, ובורא העולם דואג לכל מחסורי. את הוצאות תיקון הבית לא אוכל להשיב לכבודו, אולם את המתנות ששיגרת לי אחלק לעניים, ותודתי נתונה לך מקרב לבי."
קרנו של הרב עלתה שבעתים בעיני המושל, ובניתיים סיים רבי ישועה בסיס את דרשתו, וחתם את דבריו ברמו נאה על תיקון חצות לפי סדר האל"ף ב"ית: ”אתם בני, גבורות דמעות הורידו, וקומו זמן חצות. טהרו ידיכם, כונו להקים מלכות נופלת, סגירת עיניי פתחו, צדקתי עיניים קרובה, רפואה שלמה תבוא, בעגלא ובזמן קריב ואמרו ואמרו, הציבור השתאה לשמע הדברים הנפלאים, ורבי יצחק עצמו קם לשאת דברים. בנאומו הזכיר את חורבן ירושלים, שעל אף שאנו שרויים תחת מלכות של חסד, בל לנו לשכוח כי עדין בית מקדשנו חרב ועדין לא שבנו מגלותנו, ושפך תחינה לקץ הגלות וגאולת ישראל במהרה.

הגאון רבי בנימין פינקל מסר שיעור גס לאדם אחד

היה זה בשעת ערב בה התבקש הגאון רבי בנימין פינקל להזדרו ולהגיע לחלוון כדי למסור הרצאה ב"חוג בית", ולמלא בכך את מקומו של המרצים שהדיע ברך האחרון שאינו יכול להגיע. עוד אמרו לו באתה שיחה שעל הבית הבטיח להביא מינימום חמישים איש לאותו חוג בית. הרב פינקל נענה מיד לבקשה, קיבל את הכתובת והזדרו לצאת לחלוון. כשהגיע הוא לביתו של בעל הבית והקיש פעמיים ושלוש על דלתו שלא נפתחה, הרכן הוא את אוזנו לעבר הדלת והתפלא על כך מאד שלא נשמעו שום תכונה או רעך בתוך הבית. לאחר שהציץ שוב בפתח שבידו והבין שהוא ניצב לפני הדלת בכתובת הכוונה, כיון ששמו של בעל הבית מתנוסס עליה, החליט הוא לחזור ולהקיש יותר בחוזקה, בחושבו שמה כולם ממוקמים אי שם בחצר או במרפסת. לפתע נפתחה הדלת במקצת, ובעל הבית שהיה לבוש

בפיגימה, הציץ כשקוריו שינה עדיין נסוכים על פניו. "האם לא היה צריך להיערך כאן חוג בית?" שאלה הרב פינקל, "אוי ואבוי!" עלה בעל הבית והיכה על מצחו, "שחכתי מכך לחלוטין ולא הודעתי לאף אחד מחבריי!!"
ענתה הצער התפוגגה באחת מעל פניו של בעל הבית, כשמעו הוא את הרב פינקל אומר לו :”ילא נורא! איך צריך להתנצל! אשמח מאד אם תרשני ללמוד איתך, אתה חשוב בעיני כמו כל אותם חמישים אנשים שהיו אמורים להגיע להרצאה!"
"בשמחה אלמד איתך", ענה בעל הבית והוסיך: ”אך הרשה לי להתנצל שוב בפניך על כך שפתח הדבר מזכרוני!"
הרב פינקל יראה במבוכתו של בעל בית, הרגיעו בענוותנותו הגדולה ואמר לו:”מבטייחך אני ששמו אני ללמוד איתך כאליו כל ביתך מלא במאוינים!"
בעל הבית התרגש מאד מדבריו של הרב פינקל, ושדמעות בעיניו ביקשו ללמוד איתו גמרא, וכל כך שמח הוא כשהסכים הרב פינקל לבקשתו, עד שעמד ובירך בקול רם ובשמחה מרקיעת שחקים :”ברוך אתה ה' אל-הינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". ומיד הסביר ואמר: ”יודע אני שלימוד הגמרא מוכך את האדם ומקרבו למלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ועתה זהו לי הפעם הראשונה שהנני חוץ ללמוד גמרא, ולכן שמחתי גדולה מאד עד שהרגשתי צורך לכרך: "שחיינינו!"
בינתיים התעורר אף בנו של בעל הבית ושלושתם למדו בחק זה ובחנה אדולה. "לאחר כמה שנים" מספר הרב פינקל, "הייתה בשכונת'ביית ישראל' בירושלים, ולפתע ניגש אלי אדם עטור ובגבעת וחליפה ושאלני:"כבוד הרב! אתה מזהה אותי?"
התבוננתי בפניו ועניתי: "כן! אתה הוא בעל הבית מחולוני!" "אכן כן!" ענה האיש שמולי והוסיף ואמר: "תדע לי כבוד הרב שבאותו ערב בו ביקרת בביתי וישבת ולימדתני גמרא בפנים מאירות, על אף שאיכזבתך ולא הודעתי לחדרי, כבשת את ליבי! ואהבתי לתורתניו הקדושה הלכה ופרחה, וביחד עם רעייתי החלטנו לחזור בתשובה ושקדתי ללמוד את תורתניו הקדושה, ומכחן אני כ'-י'ראש כולל לאברכים!"
זוהי כוחה של ענווה שמעלה חן נצחי על כלל בניו! ויהי רצון שזכה כלונו לברוח מהגאווה ולהיבדק בענווה, ובמהירה לדון! ויבאו עינינו וישמח לבנו בביאת משיח צדקינו ובבניין בית מקדשינו ותפארתינו אמן ואמן!!!

ענווה פסולה :עמד יהודי ביה"כ בתפילה ובתחנונים כשהוא מתוודה בבכי מר : "מה אני ומה חיי, כותלעת קטנה באדמה". הרב שעמד לידו התרגש מאוד מהשתפכותו ומתחניתו הנרגשת. כעבור שעה קלה עם הוצאת ספרי התורה מההיכל החל אבותו אדם לחרף ולגדף את הגבאים וחליו את פניהם ברבים, על שלא כבדוהו כראוי בעליה מכוודת. פנה אליו הרב ואמר : "כיצד מתיישבים תחנונים ותפלותיך עם התנהגותך זו!" השיב האיש ברוב סיכולות: "התודתי אמנם "כותלעת קטנה" אך התכוונתי "לפני הוי" ולא לפני הגבאים שהם בני אדם "פשוטים..." (שבילי הבשם)

חסד וענוה נפגשו.

בעירו של רבי יהודה בן עטר הייתה חנות של פחמים. חנות קטנה וחשוכה, המלאה בשיקים גדולים וכבדים העמוסים בפחמים שחורים. בעל החנות היה קם בבוקר מקדם, פונה אל חנותו הקטנטנה, מתיישב על שרפרף קטן בפתח החנות ומציע לאנשי העיר לקנות ממנו פחמים לצורך בישול וחימום הבית. יום אחד, ישב המוכר הפחמים בפתח החנות וחכה לקונים. הוא היה רעב מאוד ורצה ללכת לביתו לאכול ארוחת צהריים, אך הוא חשש שאם יעזוב את החנות, יבואו קונים לקנות פחמים וכשלא ימצאו אותו יפנו לחנות אחרת, מה יעשה? הוא הביט סביבו והנה הוא רואה את הצדיק רבי יהודה בן עטר עובר מסד לידו. רץ אליו הפחמי וקרא:"רבי, האם אתה מוכן לעשות עמי חסד? אני רעב מאוד, האם אתה מוכן להשגיח על חנות? אני אלך אל ביתי, לאכול את ארוחת הצהריים ואחזור מיד!" ענה רבי יהודה במאור פנים: "בשמחה! חסד עם יהודי? ודאי שאני מוכן!" בעלי חנויות מסביב נדהמו מאוד, כיצד מע